

הדיוט. ולמ"ד מותרות, ולכוף יצרו. והתוספתא (להר"מ) [להד"מ].
והראיה דגירות מותרת למלך ודוד הע"ה [נשא] מעכה ורחבעם נעמה.
ובת שבע או אנוסה או מגורשת.

קכג. סוטה ל"ד תוס' אבותי בקשו עלי רחמים. מקשים דמסקנת
הש"ס פ' מי שמתו איפכא דאבות ושאר מתי ידעי. ונ"ל בדוחק דקו'
התוס' לס"ד דמתי לא ידעי מהך דכלב, וכדי שלא תימא דמתי לא ידעי
לשאר, לא לאבות, כתבו ומשמע במסקנא וכו', דמדאסיק דמתי ידעי
מאבות הס"ד [היה] אף לאבות.

קכד. כתב הרב דרכי נועם א"ח ס"א ג' דמ"ש מרן בב"י א"ח סי' ח'

ח ק ו ר ד ב ר

משמע דמתי ידעי. וכדי שלא נאמר
דמ"ש דמתי לא ידעי היינו לשאר מתי
אבל אבות העולם לכ"ע ידעי, לזה כתבו
התוס' ומשמע במסקנא דאפילו אבות
העולם וכו', כלומר דמדיליף במסקנא
דמתי ידעי מאבות העולם, שמעינן דכי
קאמרינן מעיקרא דמתי לא ידעי היינו
אפילו אבות העולם, וקשה מהא דכלב
דאמר אבותי בקשו עלי רחמים ומשמע
דמתי ידעי ודו"ק. עכ"ל.

קכד. ז"ל ברכ"י או"ח (סי' ח' אות ב'): דין
א'. ויברך מעומד. כתב מרן בב"י: כ"כ
בסמ"ק, וטעמא משום דגמר לכם לכם
מספירת העומר דכתיב ביה בקמה פירוש
בקומה. וכ"כ הר"ד אבודרהם. וכ"כ
באורחות חיים, וכתב דהא דגרסינן
בירושלמי כל הברכות מעומד. על ברכת

ובת פרעה ונעמה העמונית שממנה
נשתלשל מלכות בית דוד נשים היו וכו'
עש"ב [וכאן הוסיף שדוד נשא את מעכה
אם אבשלום שהיתה אשת יפת תואר
כדאיתא בסנהדרין והוא גיורת שפסולה
לכהונה].

קכג. כתב בספר פתח עינים סוטה (לד':)
וז"ל: אבותי בקשו עלי רחמים וכו'.
כתבו התוס' וא"ת האמר פ' מי שמתו
דמיתי לא ידעי מידי ומשמע במסקנא
אפילו אבות העולם וי"ל וכו' ע"ש.
שמעתי מקשים דמסקנת הש"ס פרק מי
שמתו הוי איפכא דאבות העולם ואפילו
שאר מתי ידעי. ואפשר לומר בדוחק
דכונת התוס' להקשות למאי דאמרינן
התם מעיקרא דמתי לא ידעי, דמהך
דכלב דאמר אבותי בקשו עלי רחמים